

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Ławnicy: Stanisława Kosiorowska-Ausbiter, Maria Kulesza

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lutego 2017 r. we W. sprawy

z powództwa I. Z.

przeciwko (...) we W.

o odszkodowanie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 377 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. orzeka, iż nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa

UZASADNIENIE

Powódka I. Z. po ostatecznym sprecyzowaniu żądania na w piśmie procesowym z dnia 7 grudnia 2016 r. (k. 34) wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 9.638,73 zł (równowartość 3-miesięcznego wynagrodzenia) tytułem odszkodowania w związku z niezgodnym z prawem i nieuzasadnionym rozwiązaniem z nią umowy o pracę. W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż pracowała u strony pozwanej jako nauczyciel religii. Strona pozwana rozwiązując z nią umowę o pracę naruszyła zarówno formalne zasady rozwiązywania umów o pracę z nauczycielem mianowanym, jak również dokonała wypowiedzenia umowy o pracę z obejściem przepisów prawa pracy. Strona powodowa wskazała bowiem, że wprawdzie Kuria faktycznie cofnęła powódce skierowanie do nauczania religii, lecz rzeczywistą przyczyną wypowiedzenia powódce umowy o pracę jest przyczyna organizacyjna, tj. zmniejszenie liczby godzin dydaktycznych oraz uczniów uczęszczających na lekcje religii. W ocenie strony pozwanej przepis art. 23 Karty Nauczyciela nie może służyć obejściu art. 20 Karty Nauczyciela, choć, w ocenie powódki, nie było podstaw by rozwiązywać z nią umowę o pracę z uwagi na zmiany organizacyjne. Dodatkowo powódka wskazała, że został naruszony przepis art. 41 kp, gdyż wypowiedzenie jej umowy o pracę nastąpiło w trakcie usprawiedliwionej nieobecności w pracy.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa wskazując, że jedynym powodem rozwiązania z powódką umowy o pracę była utrata przez nią tzw. misji kanonicznej. Dodatkowo strona pozwana wskazała, że nie ma zastosowania w niniejszej sprawie art. 41 kp, gdyż ma on zastosowanie jedynie w przypadkach wypowiedzenia umowy o pracę, a w niniejszym przypadku rozwiązanie umowy o pracę ma zastosowanie w trybie art. 23 Karty Nauczyciela tj. rozwiązanie umowy o pracę następuje z mocy prawa. Jedyną przyczyną rozwiązania umowy o pracę było to, że powódce cofnięto misję kanoniczną. Decyzja ta została podjęta przez Kurię Metropolitalną i była decyzją niezależną od strony pozwanej. Strona pozwana w żaden sposób nie miała na nią wpływu. Strona pozwana zwróciła się do proboszcza z pytaniem w

jaki sposób ma rozdysponować godziny nauczania lekcji religii, natomiast decyzja kościoła była decyzją niezależną od strony pozwanej.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 1 września 2006 r. powódka I. Z. pracowała u strony pozwanej na podstawie kolejno zawieranych umów zawartych na czas określony na stanowisku nauczyciela religii na postawie misji kanonicznej do nauczania religii rzymskokatolickiej wydanej przez Kurię Metropolitalną (...) w dniu 30 sierpnia 2006 r.

W sierpniu 2012 r. powódka otrzymała stopień nauczyciela mianowanego w związku z czym od 1 września 2012 r. strony łączył stosunek pracy, zgodnie z którym powódka pracowała u strony pozwanej na stanowisku nauczyciela religii w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie mianowania.

W dniu 27 sierpnia 2012 r. Kuria Metropolitalna (...) wydała powódce zaświadczenie, na podstawie którego skierowała powódkę do nauczania religii rzymskokatolickiej na czas nieokreślony począwszy od 1 września 2012 r. do strony pozwanej.

Dowód: - akta osobowe powódki cz. B

W roku szkolnym 2014/2015 powódka uczyła katechezy u strony pozwanej w wymiarze pełnego etatu. Brat zakonny M. J. również uczył religii w niepełnym wymiarze czasu pracy. Również uczył religii P. Z., który uczył również muzyki.

W trakcie roku szkolnego bywały sytuacje ze uczniowie się wypisywali lub zapisywali na lekcje religii. Deklaracja uczęszczania na lekcję religii składana jest przez ucznia (rodzica ucznia) bez wskazania nazwiska nauczyciela religii. Deklaracja ta może zostać złożona w każdym czasie, również w trakcie roku szkolnego. Również w trakcie roku szkolnego, uczeń może podjąć decyzję, że nie będzie dalej uczęszczał na lekcje religii.

W 2014/2015 r. M. J. uczył w pięciu klasach, w 2015/2016 r. w ośmiu klasach, w roku szkolnym 2016/2017 uczy w 10 grupach, ma 19,5 godzin.

Dowód: - akta osobowe powódki cz. B

- zeznania świadka M. J. (płyta CD) k. 48

- zeznania świadka A. P. (płyta CD) k. 48

We wrześniu 2016 r. u strony pozwanej zatrudnionych było dwóch nauczycieli religii tj. brat M. J. i powódka.

W maju 2016 r. po wcześniejszej analizie liczby uczniów i deklaracji uczęszczania na lekcje religii, wicedyrektor strony pozwanej oświadczyła powódce, że może być w roku szkolnym 2016/2017 zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy.

We wrześniu 2016 r. okazało się, że po analizie liczby uczniów i liczbie deklaracji złożonych przez uczniów w zakresie woli uczęszczania na lekcje religii, że jest możliwość powierzenia jedynie 19,37 liczby godzin nauczycielowi religii.

Dyrekcja strony pozwanej musiała dokonać podziału tej liczby godzin pomiędzy nauczycieli religii tj. powódkę i M. J..

W dniu 11 września 2016 r. powódka spotkała się z M. J., który poinformował ją, że jest coraz mniej uczniów, którzy deklarują chęć uczęszczania na lekcję religii i w związku z tym jest coraz mniej godzin dla nauczycieli religii. Jednocześnie w tej rozmowie, M. J. zaproponował powódce, aby liczbę godzin religii podzielić pomiędzy powódkę a M. J., tak, aby każdy z nich miał równą liczbę godzin, co nie byłoby liczbą zapełniającą pełen etat dla nauczyciela. Powódka nie wyraziła zgody na taką propozycję i oświadczyła, że nadal chce nauczać religii w pełnym wymiarze czasu pracy.

W dniu 12 września 2016 odbyło się spotkanie z udziałem powódki, M. J. i dyrektor strony pozwanej. Powódka planowała przejść na urlop dla poratowania zdrowia, lecz nie mogła z powodu tego, że nie spełniała przesłanek formalnych. Powódce została przekazana informacja, że zmniejszyła się liczba godzin dla nauczycieli lekcji religii z uwagi na fakt, że zmniejszyła się liczba uczniów deklarujących wolę uczęszczania na lekcje religii.

dowód: - zeznania świadka M. J. (płyta CD) k. 48

- zeznania świadka A. P. (płyta CD) k. 48

- przesłuchanie powódki (płyta CD) k. 56

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej B. S. (płyta CD) k. 56

W roku szkolnym 2015/2016 ogółem na dzień 1.10.2015 r. było 564 uczniów, liczba uczniów uczęszczających na lekcje religii na dzień 1.10.2015 r. wynosiła 331 uczniów, na dzień 20.06.2016 r. liczba uczniów wynosiła 550, a liczba uczniów uczęszczających na lekcje religii – 316.

W roku szkolnym 2016/2017 ogółem na dzień 1.10.2016 r. było 509 uczniów, liczba uczniów uczęszczających na lekcje religii na dzień 1.10.2016 r. wynosiła 237 uczniów, na dzień 16.01.2017 r. liczba uczniów wynosiła 503, a liczba uczniów uczęszczających na lekcje religii – 205.

dowód: - zestawienie liczby uczniów na rok szkolnym 2015/2016 k. 52

- zestawienie liczby uczniów na rok szkolnym 2016/2017 k. 51

W latach 2015/2016 i 2016/2017 liczba uczniów i oddziałów u strony pozwanej zmniejszyła się. Również zmniejszyła się liczba godzin nauczycieli, w tym również religii.

dowód: - zestawienie liczby uczniów na rok szkolnym 2015/2016 k. 52

- zestawienie liczby uczniów na rok szkolnym 2016/2017 k. 51

- plan lekcji, siatka godzin dla nauczycieli, zestawienie liczby oddziałów u strony pozwanej (załączniki do pisma procesowego pełn. strony pozwanej z dnia 24.02.2017 r – w załączeniu)

- zeznania świadka A. P. (płyta CD) k. 48

- przesłuchanie powódki (płyta CD) k. 56

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej B. S. (płyta CD) k. 56

W czasie roku szkolnego 2015/2016 rodzice jednej z klas, którą uczyła powódka religii, wnieśli do dyrekcji strony pozwanej o zmianę nauczyciela religii. Prosili, aby lekcji religii uczył w tej klasie brat M. J..

Powódka zwróciła się na początku roku szkolnego do A. P. o to, aby mogła rozpoczynać lekcje religii od godziny 9-tej, a nie w godzinach wcześniejszych. A. P. nie wyraziła zgody, gdyż nie miała takiej możliwości uwzględniając to, że lekcje religii powinny być bądź jako pierwsze lekcje, bądź jako ostatnie lekcje.

Również M. J. wnosił do strony pozwanej, aby mógł mieć nie przydzielane lekcje religii w piątki, lecz strona pozwana również nie wyraziła zgody na taką prośbę.

dowód: - zeznania świadka M. J. (płyta CD) k. 48

- zeznania świadka A. P. (płyta CD) k. 48

- przesłuchanie powódki (płyta CD) k. 56

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej B. S. (płyta CD) k. 56

Pismem z dnia 13 września 2016 r. dyrektor strony pozwanej zwróciła się do proboszcza parafii pw. Św. A. we W. P. T. z informacją, że na podstawie złożonych przez rodziców deklaracji udziału dziecka w lekcji religii nastąpiło zmniejszenie liczby godzin dla nauczycieli religii - wymiar wynosi 19,37 godzin, skierowanie do nauki religii u strony pozwanej otrzymali powódka i brat M. J. w związku z czym zwraca się o informację, w jaki sposób ma rozdysonować te godziny.

Pismem z dnia 14 września 2016 r. proboszcz parafii pw. Św. A. zwrócił się do Dyrektora Wydziału Katechetycznego Archidiecezji (...) z prośbą o cofnięcie misji dla powódki z uwagi na brak etatu. Jednocześnie zwrócił się z prośbą o pomoc i wsparcie w znalezieniu etatu dla powódki.

Pismem z dnia 19 września 2016 r. Kuria Metropolitalna poinformowała stronę pozwaną, że z dniem 19 września 2016 r. w związku ze zmianami personalnymi wycofuje powódce misję kanoniczną do nauczania religii u strony pozwanej.

dowód: - pismo (...) z dnia 19 września 2016 r. k. 40

- pismo P. T. z dnia 14 września 2016 r. k. 39

- pismo dyrektora szkoły do proboszcza P. T. z dnia 13 września 2016 r. (akta osobowe powódki cz B).

Pismem z dnia 27 września 2016 r. strona pozwana oświadczyła powódce, że rozwiązuje z nią umowę o pracę z dnia 1 września 2012 r. ze skutkiem na dzień 30 września 2016 r. na podstawie art. 23 ust 1 pkt 6 Karty Nauczyciela w związku z cofnięciem skierowania do nauki religii w Zespole Szkół nr (...) im. Komisji Edukacji Narodowej we W. (pismo (...), Dyrektora Wydziału Katechetycznego Archidiecezji (...) z dnia 19 września 2016 r.).

dowód: - pismo strony pozwanej z dnia 27.09.2016 r. k. 7 (również w aktach osobowych powódki)

W dniach od 19 do 20 września 2016 r. i w dniach od 23 września do 30 września 2016 r, powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim.

dowód: - akta osobowe powódki

Jednomiesięczne wynagrodzenie powódki obliczone według zasad jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy wynosi 3.212,91 zł brutto.

dowód: -zaświadczenie o wysokości wynagrodzenia powódki k. 26

Kuria Metropolitalna (...) skierowała powódkę do pracy w innej szkole jeszcze w roku szkolnym 2016/2017 i obecnie powódka pracuje w gimnazjum nr 15 we W. jako nauczyciel religii.

dowód: - przesłuchanie powódki (płyta CD) k. 56

Powódka otrzymała odprawę pieniężną na podstawie art. 28 Karty Nauczyciela w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia.

dowód: - akta osobowe powódki

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd dokonał w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, a więc w oparciu o dowody z dokumentów, wskazane w treści niniejszego

uzasadnienia, albowiem ich wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości stron ani Sądu, oraz w oparciu o dowody osobowe w postaci zeznań świadków, a posiłkowo także na podstawie wyjaśnień stron.

Stan faktyczny w zasadzie nie był sporny w zakresie ustalenia, że faktycznie doszło u strony pozwanej do zmniejszenia liczby uczniów, którzy deklarowali wolę uczęszczania na lekcję religii i w związku z tym do zmniejszenia liczby godzin nauczania lekcji religii w roku szkolnym 2016/2017 w stosunku do roku szkolnego 2015/2016.

Bezspornym w sprawie było również to, że w szkole uczyć religii w roku szkolnym 2016/2017 mieli brat M. J. i powódka, lecz we wrześniu 2016 r. okazało się, że strona pozwana ma jedynie 19,37 godzin dla nauczycieli religii.

Bezspornym było również to, że z dniem 19 września 2016 r. Kuria Metropolitalna (...) cofnęła powódce misję kanoniczną z dniem 19 września 2016 r. u strony pozwanej wskazując jako przyczynę „zmiany personalne”.

Spornym w sprawie, w kontekście zarzutów powódki było to, czy zgodnie z prawem strona pozwana rozwiązała umowę o pracę z powódką na podstawie art. 23 ust 1 pkt 6 Karty Nauczyciela, gdyż pełnomocnik powódki wskazał, że prawdziwą przyczyną rozwiązania umowy o pracę winien być przepis art. 20 Karty Nauczyciela, choć w treści pozwu podniósł argument, że z powódką nie powinna być rozwiązana umowa o pracę z przyczyn organizacyjnych, gdyż jest nauczycielem mianowanym, a jeśli już to nastąpiło, to miało to miejsce z naruszeniem przepisów prawa pracy.

Zgodnie z art. 23 ust 1 pkt 6 ustawy z z dnia 26.01.1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U z 2003 r. nr 118 poz. 1112) stosunek pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania **ulega rozwiązaniu** w razie cofnięcia skierowania do nauczania religii w szkole na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Ust 2 pkt 6 w/w art. 23 stanowi, że rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania z przyczyn określonych w ust. 1 następuje z końcem tego miesiąca, w którym nastąpiło cofnięcie skierowania do nauczania religii.

Odnosnie nauczycieli zatrudnionych na stanowisku nauczyciela katechezy, jak w przypadku powódki, przepisami, o których stanowi art. 23 Karty Nauczyciela, jest Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 kwietnia 1992 r. w sprawie warunków i sposobu organizowania nauki religii w publicznych przedszkolach i szkołach (Dz. U. nr 36 poz.155 z dnia 24 kwietnia 1992 r.). Zgodnie z § 5 ust 1 w/w Rozporządzenia przedszkole lub szkoła zatrudnia nauczyciela religii, katechetę przedszkolnego lub szkolnego, wyłącznie na podstawie imiennego pisemnego skierowania do danego przedszkola lub szkoły, wydanego przez - w przypadku Kościoła Katolickiego - właściwego biskupa diecezjalnego. Zgodnie z ust 2 w/w par. 5 cofnięcie skierowania, o którym mowa w ust. 1, jest równoznaczne z utratą uprawnień do nauczania religii w danym przedszkolu lub szkole. O cofnięciu skierowania właściwe władze kościołów lub innych związków wyznaniowych powiadamiają dyrektora przedszkola lub szkoły oraz organ prowadzący.

Zgodnie z przyjętą w polskim prawie doktryną, dokument misji kanonicznej może zostać wydany na czas określony bądź nieokreślony. Misja kanoniczna wydana na czas określony kończy się z upływem okresu, na jaki została wydana, a w przypadku wydania jej na czas nieokreślony – gdy zostanie cofnięta. Utrata misji kanonicznej, czy to na skutek jej wygaśnięcia, czy też cofnięcia jej przez biskupa diecezjalnego, powoduje konieczność rozwiązania umowy o pracę z katechetą. Cofnięcie (utrata) misji kanonicznej ma bezpośredni wpływ na utratę kwalifikacji zawodowych, zaś utrata tych kwalifikacji stanowi przyczynę bezpośrednią podjęcia przez dyrekcję szkoły stosownych działań, zmierzających w kierunku rozwiązania stosunku pracy w przewidzianym przez prawo trybie.

Podstawa prawna takiego cofnięcia misji i utraty prawa do nauczania religii stanowi przepis art. 12 ust 3 Konkordatu z dnia 28 lipca 1993 r., który stwierdza iż „nauczyciele religii muszą posiadać upoważnienie {missio canonica} od biskupa diecezjalnego...”

„Zatem w przypadku Kościoła katolickiego, biskupi diecezjalni - tak na mocy ogólnej władzy prawodawczej w swoich diecezjach, jak i na podstawie prawa powszechnego - mogą w sposób swobodny mianować, zwalniać i przenosić katechetów. Przede wszystkim zaś takie kompetencje wynikają z kanonów 775 § 1. oraz 805 KPK. Kanon 705 § 1 KPK daje ogólną dyspozycję, iż „zadaniem biskupa diecezjalnego jest wydawanie norm, odnośnie do katechezy”.

Natomiast kan. 805 stanowi kategorycznie, iż „ordynariusz miejsca ma prawo usuwania [katechetów], ilekroć wymaga tego dobro religii lub obyczajów”. Z po-wyższego przepisu wynika zatem, iż dobro religii lub dobre obyczaje są wystarczającą racją powzięcia decyzji o usunięciu katechety, któ-ry niekoniecznie musi być winien zaistniałemu zagrożeniu.” (por. A. Mezglewski, Misja kanoniczna do nauczania religii – przepisy prawa polskiego i kanonicznego, w: Katecheza dzisiaj. Problemy prawne i teologiczne, pod. red. W. Janigi, A. Mezglewskiego, Krosno – Sandomierz 2000, s. 117 – 126).

Jak wynika z powyższego, jedynie organ władzy kościelnej jest uprawniony do decyzji o cofnięciu misji kanonicznej. Co więcej, nawet kiedy organ władzy kościelnej upoważniony do cofnięcia misji kanonicznej dokona tego z naruszeniem prawa wewnętrznego danego związku wyznaniowego, to – na gruncie polskiego prawa pracy - nie ma żadnych możliwości, które mo-głyby tę decyzję unieważnić. Wynika to z konstytucyjnej zasady po-szanowania autonomii i niezależności państwa i kościołów oraz in-nych związków wyznaniowych (art. 25 ust. 3 Konstytucji RP). W przy-padku Kościoła, katolickiego zasada ta ponadto znajduje swoje po-twierdzenie w art. 1 konkordatu z 28 lipca 1993 roku. Z przyczyn podanych powyżej polskie sądy powszechne nie są upoważnione do przyjęcia skargi na niezgodność z prawem jakiegokolwiek aktu wła-dzy kościelnej wydanego w oparciu o prawo wewnętrzne tegoż związ-ku wyznaniowego. (por. A. Mezglewski, Misja kanoniczna do nauczania religii – przepisy prawa polskiego i kanonicznego, w: Katecheza dzisiaj. Problemy prawne i teologiczne, pod. red. W. Janigi, A. Mezglewskiego, Krosno – Sandomierz 2000, s. 117 – 126)

W niniejszej sprawie bezspornym było, że biskup diecezjalny cofnął powódce zatrudnionej na stanowisku nauczyciela katechety misję kanoniczną, o czym powiadomił stronę pozwaną pismem z dnia 19 września 2016 r.

Zatem w ocenie Sądu, należało uznać, że zostały spełnione warunki z art. 23 Karty Nauczyciela uprawniające stronę pozwaną do rozwiązania z powódką umowy o pracę.

Powódka nie kwestionując tak ustalonego stanu faktycznego wskazała jednak, że doszło do naruszenia przepisów Karty Nauczyciela, gdyż wskazała, że „prawdziwą przyczyną rozwiązania umowy o pracę są zmiany organizacyjne u strony pozwanej”, a zatem winien mieć zastosowanie art. 20 Karty Nauczyciela, choć jednocześnie pełnomocnik powódki wskazał, że nie było podstaw do rozwiązywania umowy o pracę z powódką z przyczyn organizacyjnych.

W ocenie Sądu, podważenie decyzji biskupa diecezjalnego dotyczące tego, że cofa on misję kanoniczną dla powódki u strony pozwanej (jednocześnie jednak oferując jej prace jako nauczyciela katechety w innej szkole), prowadziłoby do tego, że Sąd musiałby naruszyć autonomię i niezależność kościoła katolickiego i wkroczyć w kompetencję Kurii Metropolitalnej.

W ocenie Sądu, Sąd Pracy w przypadku, gdy nauczycielowi religii jest cofnięta misja kanoniczna nie ma możliwości oceny przyczyny tego cofnięcia, a zarzuty strony powodowej do tego zmierzały, aby podważyć zasadność i skuteczność cofnięcia tej misji.

Strona pozwana nie przeczyła okolicznościom, że faktycznie w roku szkolnym 2016/2017 zmniejszyła się liczba uczniów deklarujących wolę uczęszczania na lekcję religii w stosunku do roku szkolnego 2015/2016. Nie zaprzeczyła również, że faktycznie zwróciła się do proboszcza parafii pw. Św. A. o wskazanie, w jaki sposób ma rozdysponować pomiędzy powódką i bratem M. J. godziny religii w wymiarze 19,37.

Okoliczności te wynikają wprost z przedstawionych przez strony dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Jak wynika również z zebranego materiału dowodowego, w szczególności z zeznań świadka M. J., a także stron, decyzją kościoła było to, że do nauczania religii u strony pozwanej od września 2016 r został skierowany jedynie brat M. J.. Jak wynika z treści pisma o cofnięciu misji kanonicznej powódce, przyczyny zostały określone jako „przyczyny personalne”.

W ocenie Sądu, Sąd pracy nie miał podstaw do badania i oceny tych przyczyn jako nieprawdziwe i nieuzasadnione i na tej podstawie uznać roszczenie powódki o odszkodowanie za zasadne. Skoro decyzją K. było to, aby u strony pozwanej uczył dzieci religii jedynie brat zakonny M. J. i w związku z tym cofnął powódce misję do nauczania u strony pozwanej, Sąd nie miał prawa oceniać tej decyzji kościoła katolickiego, jej zasadności - do czego w rzeczywistości zmierzały zarzuty powódki.

Dodatkowo można wskazać, że, jak wynika z zeznań świadka M. J., brat M. J., (co zostało potwierdzone przez powódkę w trakcie jej zeznań) proponował powódce, czy wyraża zgodę na to, aby liczbę godzin religii „podzielić” między nimi, na co powódka nie wyraziła zgody i chciała nadal utrzymać wymiar czasu pełnego etatu. W takiej sytuacji zmiana wymiaru czasu pracy tj. podzielenie liczby godzin religii na mocy porozumienia stron nie mogła zostać zrealizowana, a zatem kościół katolicki musiał podjąć decyzję w przedmiocie tego, kogo wybiera na nauczyciela religii u strony pozwanej. Nie leży w kompetencji sądu ocena, czy zasadnie została wybrana na nauczyciela religii osoba duchowna, a nie osoba świecką, jaką jest powódka. Dokonany przez Kurie Metropolitalną (...) wybór nie może podlegać ocenie Sądu, gdyż wykracza to poza jego kompetencję.

Nie było zatem rzeczą Sądu oceniać, czy wyboru nauczyciela religii dokonano z uwagi na stan duchownym M. J., czy dlatego, że rodzice niektórych dzieci prosili o to, aby powódka nie była nauczycielem religii ich dzieci, czy też z innych przyczyn.

Mając powyższe na uwadze, skoro strona pozwana otrzymała od Kurii Metropolitalnej (...) informację o cofnięciu misji dla powódki od września 2016 r. była zobowiązana zastosować przepis art. 23 ust 1 pkt 6 Karty Nauczyciela i rozwiązać z powódką umowę o pracę. Skoro zatem zastosowano przepis art. 23 Karty Nauczyciela, zarzuty strony powodowej, że nie zastosowano odpowiednich terminów do wypowiedzenia obowiązujących jak przy zastosowaniu przepisu art. 20 Karty Nauczyciela nie zasługują na uwzględnienie.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut, że strona pozwana składając powódce oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z uwagi na cofnięcie misji kanonicznej, naruszyła przepis art. 41 kp, gdyż oświadczenie to złożyła w trakcie usprawiedliwionej nieobecności powódki w pracy.

Przede wszystkim należy podkreślić, że art. 41 kp stanowi, że pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę w czasie urlopu pracownika, a także w czasie innej usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy, jeżeli nie upłynął jeszcze okres uprawniający do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Zatem przepis ten ma zastosowanie jedynie w przypadkach wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę, natomiast w niniejszym przypadku do rozwiązania stosunku pracy nie doszło w wyniku wypowiedzenia umowy o pracę lecz w wyniku utraty przez powódkę uprawnień do wykonywania zawodu, co skutkowało zastosowaniem przepisu art. 23 ust 1 pkt 6 kp.

Sąd w pełni podziela stanowisko wyrażone w wyroku z dnia 4 listopada 2014 r. sygn. akt II PK 17/14 OSNP 2016/4/44, w którym Sąd Najwyższy uznał, że przepis art. 41 k.p. nie ma zastosowania do rozwiązania stosunku pracy z mianowanym nauczycielem na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 Karty Nauczyciela, a tym samym należy również uznać, że analogicznie w przypadku rozwiązania na podstawie art. 23 ust 1 pkt 6 Karty Nauczyciela. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu swojego stanowiska wyraźnie wskazał, że: „...Jak zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 grudnia 2006 r., I PZP 4/06 (OSNP 2007 nr 7-8, poz. 89), wykładnia gramatyczna art. 41 k.p., który stanowi, że pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę w czasie urlopu pracownika, a także w czasie innej usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy, jeżeli nie upłynął jeszcze okres uprawniający do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, nie pozostawia wątpliwości, że przewidziane w tym przepisie zakazy dotyczą wypowiedzania umów o pracę, a zatem nie odnoszą się do wypowiedzania stosunków pracy opartych na innych niż umowa o pracę podstawach nawiązania i realizowania takich stosunków prawnych. Oznacza to, że zakazy wypowiedzania umów o pracę zawarte w art. 41 k.p. nie mają waloru zasady generalnej oddziałującej normatywnie na pozaumowne stosunki pracy. Już z tej przyczyny trudno byłoby zakładać lub usprawiedliwiać zastosowanie

zakazów wypowiedzienia umów o pracę do zakazu wypowiedzienia pozaumownych stosunków pracy, w tym stosunków pracy z mianowania regulowanych przepisami szczególnymi pragmatyk służbowych, do których przepisy Kodeksu pracy stosuje się wyłącznie w zakresie nieuregulowanym tymi przepisami szczególnymi (art. 5 k.p. i w szczególności art. 91c Karty Nauczyciela). To, że przepisy Karty Nauczyciela nie zawierają unormowania wyłączającego wprost stosowanie art. 41 k.p. do stosunków pracy mianowanych nauczycieli, nie sprawia, że zakazy wypowiedzienia umów o pracę mogą być rozszerzająco rozumiane oraz interpretowane także jako zakazy wypowiedzienia pozaumownych stosunków pracy, w tym stosunku pracy z nominacji, zważywszy że w istotnych zakresach dotyczących bytu i trwałości stosunków pracy z mianowania szczegółowa materia normatywna pragmatyk służbowych ma charakter zupełny i wyczerpujący, a Karta Nauczyciela jedynie wyjątkowo i w sposób wyraźny (pozytywny) odsyła do stosowania niektórych konkretnie wskazanych przepisów Kodeksu pracy. Stanowisko to (o zupełności uregulowań dotyczących stosunku pracy z mianowania) zostało podtrzymane w późniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2013 r., I PZP 1/13, LEX nr 1348188, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2012 r., I PK 3/12, LEX nr 1232774, w którym stwierdzono, że art. 39 k.p., dotyczący ochrony przedemerytalnej, nie znajduje w ogóle zastosowania do nauczycieli mianowanych, w tym w szczególności do rozwiązania stosunku pracy z mianowanym nauczycielem na podstawie przepisu art. 23 ust. 1 pkt 5 Karty Nauczyciela) ...”

Nie zachodzą zatem przesłanki do zastosowania przepisu art. 41 kp zarówno dlatego, że powódka była pracownikiem zatrudnionym na podstawie mianowania, jak również dlatego, że nie doszło do wypowiedzenia umowy o pracę, lecz rozwiązania umowy o pracę w szczególным trybie art. 23 ust 1 pkt 6 Karty Nauczyciela.

Mając powyższe na uwadze, należało uznać, że strona pozwana rozwiązując z powódką stosunek pracy, nie naruszyła żadnego z przepisów prawa, w szczególności wskazane przez powódkę przepisy art. 23 ust 1 pkt 6 Karty Nauczyciela.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Jeżeli zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez pozwaną były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 9 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.) na dzień wniesienia pozwu (10 październik 2016 r.) wynosiły 360 zł plus koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. Łącznie było to więc 377,00 zł.

W punkcie III sentencji wyroku nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci opłaty od pozwu oraz wynagrodzenia biegłych Sądowych, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 100 ust. 1, art. 96 ust. 1 pkt 4, art. 35 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, że zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c. nie było podstaw do obciążenia tymi kosztami strony wygrywającej sprawę – w niniejszej sprawie pozwanego – natomiast powód, który sprawę przegrał, był zwolniony od kosztów sądowych z mocy ustawy.